

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άτταγηνάρι* κατὰ τύπ. μεγεθ.
Ἄτταγηνάρι, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.
Ἀφτοδηνάρα τοῦ γιγαλοῦ καὶ σμύρνα τοῦ πελάου,
ἐν σοῦ τὸ λάλουν, μάννα μου, ποῦ λόου μου φυλάου;

άτταγηνάρι τό, Κρήτ. κ.ά. *ἑταγηνάρι* Κρήτ. κ.ά.
ἀηνάρι Κῶς *άτταγανάρι* Κύπρ. *ἀριχιονάρι* Λεξ. Περίδ.
 Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 424 *ἀριχιονάρι* Ἰθάκ. (Αἰν.) *ἀρ-*
τιδονάρι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *ἑταγηνάριον*, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. *άτ-*
ταγήν. Τὸ *ἀριχιονάρι* καὶ παρὰ Σομ. Πβ. ΜΣτεφαν-
 νίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929) 206.

Τὸ πτηνὸν τετράς ἢ βονασσία (tetras bonassia) τῆς τά-
 ξεως τῶν τετραωνιδῶν (tetraonidae). Συνών. *ἀγριο-*
κοσσάρα, ἀγριοκόκκιτα, ἀγριοόρνιθα 1, *λιβαδοπέρ-*
δικα, πέρδικα, φραγκολίνα. [**]

ἄττας ὁ, Λυκ. (Μάκρ.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. *ἄττα*, προσφωνήσεως νεωτέρου
 πρὸς πρεσβύτερον.

Ἀνάδοχος. Συνών. *δεξάμενος, νοννός*.

άττατὰ ἐπιφών. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιφών. *άτταταῖ* κατ' ἀφομ. προχωρη-
 τικὴν.

Ἐκφράζει ἐκπληξιν ἢ ἀηδίαν.

**άττελαγάρα* ἢ, *άσταλαχάρα* Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. **άττέλαγος* κατὰ τύπ. μεγεθ.

Θήλυς **άττέλαγος* 1, ὁ ἰδ.

**άττελαγῖνα* ἢ, *άτ-ταλοχῖνα* Καλαβρ. (Κοντοφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. **άττέλαγος* καὶ τῆς καταλ. -ῖνα.

Θήλυς **άττέλαγος*, ὁ ἰδ.

**άττέλαγος* ὁ, *άτσέλεγος* Κρήτ. *άτσέλεγος* Κρήτ.
άτ-τάλογο Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) *άτ-τάλογον* Καλαβρ.
 (Καρδ.) *άτ-τάλαγον* Καλαβρ. *άσάλαχο* Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἑσάλαχο Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *άττέλαβος*. Πβ. ΜΣτεφαννίδ. ἐν
 Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 70 κέξ.

Εἶδος ἀκριδος, ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους *άττέλαβος*, ἀ-
 κριδίον τὸ ἐκτοπιστικὸν (acridium migratorium) τῆς
 τάξεως τῶν ἀκριδίων (acridii) τῶν ὀρθοπτέρων ἐντόμων
 Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ. κ.ά.) Συνών. **άττελαγάρα*,
 άττελαγῖνα*. []

ἄττο τό, ἀμάρτ. *νάττο* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *atto*. Πβ. GMeyer Neugr. Stud. 4,
 64 καὶ ΣΞανθουδ. Ἐρωτόκρ. 623.

Νεῦμα, χειρονομία: *Κάνω νάττο*. || Ἄσμ.

Καὶ μὲ τὸ στόμα τοῦ ἔλεγε, δὲν εἶδα γὼ κοράσιο,
μὰ μὲ τὸ νάττο τοῦ δειχνε, ἔς τὸ μάρμαρο ἀποκάτω.

άτυλιγάδιαστος ἐπίθ. πολλαχ. *άτ'λιγάδιαστους* πολ-
 λαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **τυλιγαδιαστός*
 < *τυλιγαδιάζω*.

Ὁ μὴ περιτυλιγμένος εἰς τὸ τυλιγάδι, ἐπὶ νήματος ἔνθ'
 ἄν.: *Γνέμα άτυλιγάδιαστο* Λεξ. Δημητρ.

άτυλίκωτος ἐπίθ. Βιθυν. (Κατιρ.) Προπ. (Ἀρτάκ.
 Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **τυλικωτός* < *τυλι-*
κώνω.

Ἐπὶ νήματος, ὁ μὴ τυλιγμένος: *Νῆμα τυλικωμένο κι ά-*
τυλίκωτο Κατιρ.

άτύλιχτα ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άτύλιχτος*.

Ἀτυλίκτως, ἄνευ τυλίξεως: *Ἀκόμα ἔχομε άτύλιχτα*.

άτύλιχτος ἐπίθ. σύνηθ. *άτύλιχτους* ἐνιαχ. βορ. ἰ-
 διωμ. *άτύλ'χτους* βόρ. ἰδιωμ. *άτύλιγος* σύνηθ. καὶ
 Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) κ.ά. *άτύλιγους* ἐνιαχ. βορ. ἰ-
 διωμ. *άτύλ'γους* σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. *άτύλιος* Νάξ. (Ἀ-
 πύρανθ.) *άτύλιστος* Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **τυλιχτός* < *τυλί-*
γω, παρ' ὁ καὶ *τυλίζω*, ὅθεν *άτύλιστος*.

1) Ὁ μὴ περιτυλιγμένος, ὁ μὴ περικεκαλυμμένος δι'
 ὑφάσματος, χάρτου κττ. πολλαχ.: *Ἀτύλιχτο δέμα*. Ἀφη-
 σε τὸ κρέας *άτύλιχτο* καὶ τὸ κάθισε ἢ μύγα. β) Ὁ μὴ
 δυνάμενος νὰ περιειληθῇ, νὰ διπλωθῇ Λεξ. Δημητρ.: *Τόσο*
χοντρὸ στρῶμα εἶναι άτύλιγο. Βρεγμένα τὰ καραβόπαννα εἶναι
άτύλιγα. γ) Ἐπὶ νηπίων, ἀσπαργάνωτος πολλαχ.: *Τοῦ*
πιδι εἶναι άτύλιχτου Ἡπ. (Ζαγόρ.) *Ἀτύλιγο* τὸ ἔχεις ἀκόμα
 τὸ φηλυκό σου καὶ δὲν πᾶς νὰ τὸ φασκιώσης; Πελοπν. (Μάν.)
 Συνών. *άφάσκιωτος*. δ) Ὁλως ἀκάλυπτος, μὴ κεκα-
 λυμμένος τὰ αἰδοῖα, γυμνὸς Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ μὴ
 περιειλιγμένος, ὁ μὴ παρσκευασμένος διὰ περιελίξεως,
 ἐπὶ νήματος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): *Νῆμα άτύ-*
λιχτο σύνηθ. *Ἀτύλ'γον διασίδ'* Στερελλ. (Αἰτωλ). *Ἀτύλιγα*
ράμματα Ὁφ. Τραπ. 3) Μεταφ. ὁ μὴ περιπλακεῖς εἰς
 ἀνεπιθύμητον γάμον, εἰς ὑποχρεώσεις κττ. σύνηθ.: *Εἶναι*
άτύλιγος ἀπὸ γυναικες. Ἐννοια σου, δὲ θὰ μείνης καὶ σὺ *άτύ-*
λιγος, γρήγορα θὰ σὲ τυλίζουνε. *Κάνενα δὲν άφησε άτύλιχτο*,
 μ' ὅσους ἔμπλεξε ὅλους τοὺς τυλίξε.

άτύλωτος ἐπίθ. σύνηθ. *άτύλουτους* Ἡπ. Στερελλ.
 (Καλοσκοπ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **τυλωτός* < *τυ-*
λώνω.

Ὁ μὴ τελείως διὰ συμπίεσεως πληρωθεὶς ἔνθ' ἄν.:
Σακκὶ άτύλουτου Ἡπ. || Φρ. *Τὴν ἔχω άτύλωτη* (ἐνν. τὴν
 κοιλίαν, ἥτοι δὲν ἐκορέσθην). *Εἶμαι-σηκώνομαι άτύλωτος*
 (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνηθ.

άτύπωτος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. *άτύπωτος*.

Ὁ μὴ τυπωθεὶς διὰ τῆς τυπογραφικῆς μηχανῆς: *Ἀτύ-*
πωτο βιβλίο. *Ἀτύπωτη ἐφημερίδα*.

άτυράννευτος ἐπίθ. Πελοπν (Κορινθ.)—Λεξ. Ἐλευ-
 θερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ά-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **τυραννευτός* < *τυ-*
ραννέω.

1) *Ἀτυράννητος* 1, ὁ ἰδ., Λεξ. Ἐλευθερουδ. 2)
Ἀτυράννητος 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Κορινθ.): *Ζωὴ άτυράν-*
νευτη.

άτυράννητος ἐπίθ. Κρήτ. κ.ά. *άτυράννιστος* Κρήτ.
 κ.ά.—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Λεξ. Δημητρ. *άτυράννιστος* Πόντ.
 (Τραπ. Χαλδ.) *άτυράννιστος* Λεξ. Πρω. Δημητρ. *άτυ-*
ράννιγος Λεξ. Δημητρ. *άτυράννιγος* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)
άτυράννητος Βιθυν. Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.—Λεξ. Ἐλευ-
 θερουδ. *άτουράννητος* Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. *άτυράννητος*. Ὁ τύπος *άτυράν-*
νιστος ἐκ τοῦ *τυραννίζω* παρὰ τὸ *τυραννώ*.

1) Ὁ μὴ ταιλαιπωρούμενος ἢ ὁ μὴ ταιλαιπωρηθεὶς, ὁ
 διάγων βίον ἀτάραχον, ἄνευ δοκιμασιῶν ἢ περιπετειῶν
 ἔνθ' ἄν.: *Ἀτυράννιστος ἀπὸ τὰ παιδιάτικα ὡς τὰ γεροντικά*
του χρόνια Λεξ. Δημ. *Ἀτυράννητο κορμὶ* Βιθυν. *Ζωὴ άτου-*
ράννητη Εὐβ. (Κονίστρ.) *Μιά μέρα άτυράννητη δὲν πέρασα*,
 ὅλο μὲ *τυραννᾶνε* τοῦτα τὰ παιδιά Πελοπν. (Μάν.) *Ἀπὸ τὸ*

